

[Kaj Andresen.]

hjemmehjælpsordning og i et vist omfang allerede har oprettet en sådan. Jeg synes, det er udmærket, at man i den kommunale administration, hvor man har de mange menneskelige problemer nær ind på livet, finder frem til en løsning af tingene, så man imødekommer nyopståede behov eller gennemfører mere rationelle løsninger af forhåndenværende opgaver.

Noget tilsvarende gjaldt, da i sin tid husmoderafløsningen realiseredes. Både fra privat og kommunal side var der da gennemført foranstaltninger til ydelse af hjælp til de hjem, hvor husmoderen på grund af sygdom ikke kunne klare husarbejdet. Heraf affødt en lovgivning om husmoderafløsning, som nu praktiseres over det ganske land, og som uomtvistelig er et stort gode.

Jeg føler derfor trang til at komplimentere socialministeren, fordi han så kort tid efter, at en række kommuner har gjort forsøg med hjemmehjælp til invalider og folkepensionister, har ladet det socialpolitiske udvalg undersøge problemet og på grundlag af denne undersøgelse har fremsat et forslag om økonomisk støtte til de kommuner, som realiserer hjemmehjælpen.

Begrundelsen for at indføre hjemmehjælpen er for så vidt ligetil, og den er vel også en følge af en udvikling, vi er inde i. Den stigende levealder og den ændrede aldersfordeling af befolkningen medfører, at antallet af ældre er stærkt voksende både talmæssigt og relativt. Heraf opstår en række problemer. Vi har vel fået gennemført en folkepensionslov, som for de fleste klarer dagen og vejen, men den klarer ikke det pres, som det stigende antal ældre øver på en række institutioner som hospitaler, plejehjem, alderdomshjem og folkepensionsboliger.

Enhver, der har med hospitalsvæsen at gøre, vil vide, at et meget stort antal af hospitalspladserne optages af ældre mennesker, men det er også utvivlsomt, at de ældre patienter optager pladserne i betydelig længere tid end de yngre, ganske simpelt fordi hospitalet ikke kan hjemsende dem, før de er helt rekrerede. Der savnes hjemme den hjælpende hånd, som skal til, for at de dér kan komme helt til kræfter. Når det tages i betragtning, at en hospitalsseng koster det offentlige fra 30-40 kr. til 50-60

kr. pr. dag, er det klart, at selv få dages ekstra ophold på hospitalet er dyrt for samfundet, samtidig med at ventetiden for andre patienter forøges. Noget tilsvarende gælder for plejehjemmene for kronisk syge og folkepensionister, selv om de daglige udgifter her ikke er slet så høje som på hospitalerne.

Heller ikke alderdomshjemmene er nogen billig foreteelse. Af et af bilagene til lovforslaget fremgår det, at i en række kommuner i zone III var den årlige driftsudgift pr. beboer i 1954-55 fra ca. 3 200 kr. til ca. 5 200 kr. eller svingende fra omkring 9 kr. til 14 kr. pr. dag, medens de tilsvarende tal for nogle kommuner i zone II er fra knap 5 000 kr. til godt 7 000 kr. årligt pr. beboer eller fra 13 kr. til 20 kr. pr. dag.

Alderdomshjemmene har altid været og er stadig et stort gode, men det er vist ikke forkert at sige, at de i hvert fald i byerne kun kan give plads til de folkepensionister, som absolut ikke kan klare sig selv længere. Det er vist også rigtigt, at de fleste pensionister trods de goder, alderdomshjemmene byder dem, foretrækker at blive i deres egne lejligheder så længe som overhovedet muligt. Her føler de sig mere ligestillede med andre samfundsborgere; her er de i det hjem, som de selv har bygget op. I den udstrækning man ved at etablere hjemmehjælpen kan klare problemerne for en del af de ældre, så de i stedet for at optage plads på hospitaler, plejehjem og alderdomshjem kan blive i deres egne hjem, imødekommer man et både forståeligt og rimeligt ønske fra pensionisterne selv, samtidig med at man sparer det offentlige for ikke ubetydelige udgifter til dyre institutioner.

At det ikke blot er et postulat, viser erfaringerne fra de allerede etablerede hjemmehjælpsinstitutioner. Oplysninger fra Københavns kommune viser det klart. Man har her en statistik over både hjemmehjælpen og motiveringerne for den ydede hjælp.

I juni 1957 er der ydet hjælp i 2 178 tilfælde. I disse 2 178 tilfælde har hjælpen medført, at 96 af de hjulpede har kunnet udskrives tidligere fra hospitalet, at 161 har kunnet undgå indlæggelse på hospital, at 716 har kunnet undgå indlæggelse på alderdomshjem, og at 81 har kunnet undgå